

వరశ్చరద్రిక్తులు

శ్రీబాబుజీ సత్సంగాలలోని
శిల్ప భాగాలు

ఊదీ

భక్తుడు: గురువుగారూ! బాబా ప్రతిరోజూ రాత్రిపూట భక్తులకు ఊదీ ఇచ్చేవారు; మీరు కూడా మాకు కొన్ని సందర్భాలలో ఊదీ ఇస్తారు. ఊదీ దేనికి ప్రతిరూపం? ఊదీకి, ఆనందానుభూతికి సంబంధం ఏమిటి?

స్వరూప్యగోరు: ఊదీ అనేది బాబా అనుగ్రహానికి చిహ్నం. నాకు అది బాబా అనుగ్రహంగా అనిపిస్తుంది, ఎందుకంటే అది పవిత్రమైన ఆయన ధుని నుండి ఉత్పన్నమవుతుంది. నేను మీకిచ్చేది మామూలు విభూతి కాదు - బాబా స్వయంగా వెలిగించి, సుమారు అరవై సంవత్సరాలపాటు ఆయన కళ్ళముందర ఉన్న పవిత్రమైన ధుని నుండి తీయబడిన బూడిద అది. అప్పటి నుండి అది అలా నిరంతరం జ్వలిస్తూనే ఉంది. ఎప్పుడైనా బాబా తమ అనుగ్రహం గురించిగానీ, ప్రసాదం గురించిగానీ మాట్లాడాల్సి వచ్చినపుడు ఆయన ఊదీనే ప్రతీకగా చెప్పేవారు. కోరికలు తీర్చడానికైనా, ప్రార్థనలకు సమాధానం చెప్పడానికైనా బాబా ఊదీనే ప్రతీకగా చెప్పేవారు. “బస్తాలకొద్దీ ఊదీ ఇక్కడ ఉంది, బండ్లకొద్దీ తీసుకెళ్ళండి”, “నా భాండాగారపు తలుపులు తెరచిపెట్టబడి ఉన్నాయి” అని బాబా అనేవారు. ఆయన భాండాగారంలో ఏముంది? బస్తాల కొద్దీ ఊదీ! “నా భాండాగారం తెరచి ఉన్నది, తీసుకోండి. ఎవ్వరూ అడ్డు చెప్పరు!”. బాబా ఊదీ వారి అనుగ్రహానికి చిహ్నం. నేను ఊదీ ఇస్తున్నానంటే నేను కేవలం బాబా అనుగ్రహాన్నే మీకు అందిస్తున్నాను, అంతకుమించి దానికి వేరే ప్రాముఖ్యతను నేను ఆపాదించను.

భక్తుడు: (మనలో) పరివర్తన రావడానికి, ఊదీకి సంబంధం ఉందా?

స్వరూప్యగోరు: అవును. అనుగ్రహం మిమ్మల్ని మారుస్తుంది.

భక్తుడు: మేము ఊదీని ఇంటి వద్ద ధరించాలా/ పెట్టుకోవాలా?

స్వరూప్యగోరు: మీరు బాబా ఊదీని ఆయన అనుగ్రహానికి గుర్తుగా భావిస్తున్నట్లయితే, తప్పకుండా పెట్టుకుంటారు! ఈ ప్రశ్నలోని మరో అంశం ఏమిటంటే, “బాబా అనుగ్రహాన్ని మా ఇంటికి తీసుకెళ్ళమంటారా” అని నన్ను మీరడుగుతున్నట్లు అనిపిస్తోంది. అలా అయితే, “అవును, నేను తీసుకెళ్ళమనే అంటాను” (గురువుగారు నవ్వుతూ...). మీరు దానిని బాబా

శిరడి, 1992

అనుగ్రహానికి గుర్తుగా భావిస్తే, తప్పకుండా తీసుకెళ్ళండి. మీరు ఊదీకి అంత ప్రాధాన్యత ఇవ్వకపోతే తీసుకెళ్ళాల్సిన అవసరం లేదు. మీరు ఊదీని అంత ముఖ్యమైనదిగా భావించి తీరాలని నేను అనుకోవడం లేదు. అది మీ ఇష్టం. నేను నావరకు ఊదీని బాబా కృపగా భావిస్తాను, అది నాకు సాయి అనుగ్రహానికి చిహ్నం. బాబా కూడా ఊదీని అలానే చూశారు. అందుకే నేను ఊదీ ఇస్తాను. అది నా సెంటిమెంట్ (భావోద్వేగాలు)తో ముడిపడిన విషయం కూడా. ఎందుకంటే, అది బాబా ధుని నుండి వచ్చింది. దానికి ఆయన స్పర్శ, సాన్నిధ్యం ఉంది. ఆ స్పర్శ, సాన్నిధ్యం ఉన్నది ధునికే అయినా ఊదీ ఆ ధునిలో మండుతున్న అగ్ని యొక్క ఫలితం. అందువలన వారి సాన్నిధ్యం, స్పర్శ ఆ ధునిలోని ఊదీకి ఖచ్చితంగా ఉంది.

భక్తుడు: ప్రేమ కోసం పరితపిస్తున్నప్పుడు అందులో అహంకారానికి తావుంటుందా?

స్వరూపుణ్ణి: అవును, అహంకారానికి చోటు ఉంటుంది. ప్రేమ కోసం తపించడాన్ని జ్వలిస్తున్న అగ్నితో పోల్చవచ్చు. నీకు అనుభవమయ్యే ప్రేమ రగులుతున్న అగ్నిలాంటిది, అహం దానికి కట్టెలుగా మారుతుంది. అక్కడ మంట ఉంది, కట్టెలూ ఉన్నాయి. కట్టెలు ఉన్నంతవరకు మంట మండుతూనే ఉంటుంది. మంట అలా కట్టెలు ఉన్నంతసేపూ మండి, తరువాత ఆరిపోతుంది. ప్రారంభంలో కట్టెలు మంట మండడానికి ఊతమిచ్చి దానిలో కలసిపోయినట్లుగానే మన అహం ఆ ప్రేమ జ్వాలలో కలసిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఏ కట్టెను తీసుకున్నా అది మంటను ప్రతిఘటిస్తుంది. ఎందుకంటే దానికంటూ కొన్ని ధర్మాలు, అస్తిత్వం ఉంటాయి, దానికి తగలబడిపోవాలని (నశించిపోవాలని) ఉండదు. ఈ కట్టెలు మాదిరిగానే ఈ అహంకారాలన్నీ ప్రతిఘటిస్తాయి. కానీ మంట పెద్దదైనప్పుడు, ఇంకా ప్రజ్వలిల్లినప్పుడు అవి తగలబడిపోతాయి! అవి పూర్తిగా మండిపోయాక మిగిలేదే ఊదీ - మనకు బాబా ఇచ్చేది అదే. ఎందుకంటే ఆయన అహం పూర్తిగా మండిపోయింది, ఆయనలో మిగిలినది కేవలం ఊదీ - మహిమ, అనుగ్రహం - మాత్రమే. ఊదీ అంటే మొత్తం దహించబడి, ఇక దహింపబడటానికి ఏమీ మిగలని ఆ ప్రేమాగ్ని యొక్క చివరిస్థితి. అదీ ఊదీ అంటే. దీనిని గుర్తుపెట్టుకోవడం కోసం, దానిని మన దేహంలో ముఖ్యభాగమైన నుదుటి మీద పెట్టుకుంటాం. అది ఆయన ప్రేమతో నిండివుంటుంది, ఎందుకంటే ఆయన ప్రేమ మిగిలించిన శేషమది. ఊదీ ఒక గుర్తు, వాహకం. అదే సమయంలో మనకు (బాబా ప్రేమను) గుర్తు చేసే జ్ఞాపిక.

భక్తుడు: గురువుగారూ, నిజమైన తపస్సు అంటే ఏమిటి?

స్వరూపుణ్ణి: తపస్సు అనే పదం 'తప్' అనే ధాతువు నుండి పుట్టింది, తప్ శబ్దానికి కాల్పుట, వేడిమి అనే అర్థాలున్నాయి. అది అన్వేషకుడు తన తీవ్రసాధనా ఫలితంగా పొందే అపరిమితమైన పరితాపం నుండి బయల్పడే వేడి. ఎవరైనా ఏదైనా తీవ్రమైన కోరికతో ఉంటే మనం మామూలుగా ఏమంటాం? "కోరికతో రగిలిపోతున్నాడు" అంటాం కదా. మనం రగలడం అనే పదాన్నే వాడుతాం. అదీ తపస్సు అంటే. ఎవరైనా ఈ తాత్వికమైన ప్రశ్నలతోనో, భగవత్ సాక్షాత్కారం కోసమో, లేదా మహోన్నత లక్ష్యంతోనో రగిలిపోతూంటే - ఆ కోరిక ఎంత బలంగా ఉంటుందంటే అది అతనిలో వేడిని పుట్టిస్తుంది. అదీ తపఃశబ్దం తెలియజేప్పే వేడి. మనస్సులో ఆ జ్వాల నిరంతరం ఉండేలా చూసుకుంటూ దానిని ఇంకా ఇంకా పెంచుకుంటూ పోవడమే తపస్సు అంటే. తపస్సుంటే శరీరాన్ని వివిధ రకాల కేష్టాలకు గురిచేయడం, పద్యాసనంలో కూర్చోవడం లేదా బట్టలు లేకుండా హిమాలయాలకు పోవడమో కాదు. ఇటువంటి ఆత్మహింసాకర అభ్యాసాలు తపస్సుకాదు. సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలని పరితపించే వాళ్ళలో ఆ సత్యం పట్ల గల పరితాపం ఎంతగా ఉంటుందంటే అది వారిలో ఎంతో వేడిని పుట్టిస్తుంది, మీరు చూసే ఉంటారు కొందరు కేవలం కౌపీనం మాత్రమే ధరించి మంచు మీద నడుచుకుంటూ పోతుంటారు. అతని అంతరంగంలో ఎంత వేడి ఉంటుందంటే ఆ చలిలో కూడా ఆ (అంతరంగంలోని) వేడి అతనికి సరిపోతుంది.

అరుణాచలానికి రాక మునుపు కలిగిన మరణానుభవాన్ని గురించి భగవాన్ ప్రస్తావిస్తూ, "అప్పుడు వేడిని తలపించే మెరుపులాంటి ఆనందోద్రేకం కలిగింది. అయితే ఆ సమయంలో శరీర ఉష్ణోగ్రత ఎక్కువగా ఉందో లేదో అన్నది మాత్రం స్పష్టంగా తెలియదు" అన్నారు. వారి శరీరం ఆయన నిజంగా జ్వరంతో బాధపడుతున్నారా అనిపించేటంతటి ఉష్ణోగ్రతను కలిగి ఉండేది.

లొకికమైన మన రోజువారీ జీవితంలో కూడా అంతే. మీకు ఒక తీవ్రమైన కోరిక ఉందనుకోండి, మీ శరీర ఉష్ణోగ్రత పెరిగినట్టనిపిస్తుంది, అది వేడిని పుట్టిస్తుంది.

తీవ్రసాధనాఫలితంగా పొందే అపరిమితమైన పరితాపం నుండి బయల్పడే వేడిని అలా ఉంచుకోవడమే నిజమైన తపస్సు అంటే. మీరు ఆ వేడిని నిలుపుకోగలిగితే అదే నిత్యాగ్నిహోత్రం. అఖండమైన అగ్ని ఆరాధన - అదీ నిజమైన ధుని, నిజమైన అగ్ని ఆరాధన, నిజమైన యజ్ఞం, నిజమైన తపస్సు. ఆ పదానికి ఉన్న అర్థమే అది. మంట, రగిలిపోవడం. తపస్సు చేయడం అంటే తపించడం, రగిలిపోవడం. చివరకు బూడిద మాత్రం మిగిలేవరకు రగిలి రగిలిపోవడం.

భక్తుడు: ప్రేమించడమే ఒక రకమైన తపస్సు కదా, రగలడం కదా?

గృహ్యశాస్త్రం: అవును. అది తపస్సే. ఎందుకంటే అది రగులుతుంది. అవును, అందరూ అంటూ ఉంటారు...“నా ప్రేమ నన్ను కాల్చివేస్తోంది, నా పరితాపం నన్ను దహించివేస్తోంది” అని. వాళ్ళు చెప్పేది అదే. రమణులు వాడిన పదం కూడా “దహించి వేస్తోంది” అనే. అటువంటి ప్రేమ అనే అగ్నిని నిరంతరమూ నిలుపుకోమనే మహర్షులు ప్రబోధించింది. మీరు లక్ష్యాన్ని పొందేవరకు ఆ మంటను నిరంతరం జ్వలించే జ్వాలగా చేసుకోండి.

గృహ్యశాస్త్రం: మనస్సు, శరీరాన్ని చిత్రహింసలకు గురిచేయడం, తీవ్రమైన వైరాగ్యం మొదలైన ఆలోచనలతో మీరు ప్రకృతాధిపతి పట్టకండి. అవి సహజంగా సిద్ధించాలి. ఏదైనా కోరికతో తపించిపోయేవారు దీనిని పట్టించుకోరు. నిజంగా కోరికతో పరితపించే వారిలో మీకది కనిపిస్తుంది. అటువంటి వ్యక్తి తపించిపోతుంటాడు, అతనికి ఆకలి తగ్గిపోతుంది, అతను చాలా కొద్ది ఆహారంతో జీవించగలుగుతాడు. (జరరాగ్ని) ఆకలి ఎక్కువ కాకపోగా అతనికి ఆహారం అవసరం ఉండదు. “ఇది నాకు చాలా ముఖ్యమైన సమస్య, నేను ఈ సమస్యను పరిష్కరించాలి, దీనిని సాధించాలి, ఆ తరువాతే నేను భోజనం చేస్తాను” అంటాడు. నిజంగా అంతగా తపించిపోయేవాళ్ళకు ఇలా జరుగుతుంటుంది. చాలా సహజంగా జరుగుతుంది. కానీ చూసేవాళ్ళకు, వాళ్ళ కోరికకు కారణం వాళ్ళ చర్యలు అనుకుంటారు, అందుకని వాళ్ళను అనుకరిస్తూ కఠినమైన సాధనలు చేయడం మొదలుపెడతారు.

రమణమహర్షి తిరువణ్ణామలై వచ్చినప్పుడు, పరిసరాల గురించి అస్సలు పట్టించుకోకుండా అరుణాచలేశ్వరుని ఆలయంలో కూర్చుండిపోయాడు. ఆయనకు అవసరాలంటూ ఏమీలేవు. ఆహారము కూడా లేదు. అప్పుడప్పుడూ ఎవరో అభిషేకం చేసిన పాలను కాసిన్ని స్పూన్లు ఇచ్చేవారు, అంతే. ఆయనకు అది సరిపోయింది. అంతేగానీ నువ్వు రెండు మూడు స్పూన్లు పాలు తీసుకుని ఆకలితో అలమటిస్తూ ఉంటే దానివల్ల ప్రయోజనం ఉండదు - నువ్వు రమణమహర్షిని కాలేవు! (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

అదీ అగ్ని అంటే, అదీ తపస్సంటే, వేదాలలో చెప్పిన నిజమైన అగ్ని ఆరాధన ఇది. ఇదీ యజ్ఞం. మనలో ఆ జ్వాలను రగిలించి, ప్రజ్వరిల్లజేసేవన్నీ దానికి ఆజ్యం - సత్సంగం, సద్గ్రంథాలు చదవడం, మహాత్ముల చరిత్రలు చదవటం, పుణ్యక్షేత్రాలకు వెళ్ళడం - ఇవన్నీ ఆ అగ్నిని రగిలించి దానిని ఇంకా ఇంకా ప్రజ్వరిల్లజేసే ఇంధనద్రవ్యాలు. అప్పుడు అగ్ని జ్వాలగా మారి నీకు అవసరం లేని వాటన్నింటినీ పూర్తిగా దహించివేస్తుంది. అప్పుడిక మిగిలేదే ఊదీ, అదే విభూతి. విభూతి అంటే సంస్కృతంలో శక్తి అని కూడా అర్థముంది, అంటే మహిమ, జ్ఞానం. మనం బాబా ఊదీని పెట్టుకున్నప్పుడు అది బాబా మహిమకు, జ్ఞానానికి చిహ్నం.

గృహ్యశాస్త్రం: నా ఆధ్యాత్మిక జీవితమూ, ప్రాపంచిక జీవితమూ మధ్యన వైరుధ్యమేదీ లేదు. అత్యంత ధనవంతుడైనా, అమిత పేదైనా నాకు ఇవ్వగలిగింది ఏమీలేదు. ఎవ్వరివద్ద నుండి ఏదీ తీసుకోకపోవడం నా నియమం. ఇచ్చేవాడు ధనవంతుడా, పేదవాడా అని నేను పట్టించుకోను, ఎవ్వరి వద్దనుండి ఏదీ ఆశించాల్సిన అవసరం నాకు లేదు. ఎందుకంటే నేను బాబా మీద తప్ప మరెవ్వరి మీద ఆధారపడిలేను. నేను నా ఇంట్లో ఉంటాను, అందరూ వస్తారు. సాయిభక్తులూ వస్తారు - వాళ్ళకు నేను ఇవ్వగలిగింది ఏముంది? నేను వాళ్ళకు బాబా ఊదీ ఇస్తాను. వాళ్ళకూ ఊదీ తీసుకోవడం ఇష్టదాయకమే. బాబా

ఊదీ ఇవ్వటానికి, వారి కోసం బాబాను ప్రార్థించడానికి నాకు ఏ అభ్యంతరమూ లేదు. నేను చేసేది అంతే. నేను వాళ్ళను సాయిస్వరూపులుగా చూస్తాను. అందుకే సాయిభక్తులు చాలామంది వస్తారు.

స్వరూపుణ్ణి: నేను స్నానం చేసిన తరువాత, నుదుటి మీద ఊదీ పెట్టుకుంటాను. నేను దానిని ఆచారంగా చేస్తున్నానని అనుకునేవాళ్ళు కొందరున్నారు. ప్రతిరోజూ నేను బాబాను తలచుకుని ఊదీ పెట్టుకుంటాను - ఇది ఆచారంలా కనిపిస్తుంది, ప్రతిరోజూ చేసేదాన్ని నేనూ ఆచారమనే అంటాను. కానీ నాకు బాబా ఊదీ పెట్టుకోవడం ఆచారంలా అనిపించదు. నా గురువుకు నేను చేసుకున్న చివరిసేవ ఊదీ పెట్టడం. మాష్టరుగారు సమాధి చెందిన తరువాత, ఆయన పార్థివదేహానికి నుదిటి మీద చివరిగా నేను ఊదీ పెట్టాను. ఆ తరువాత ఆయనను సమాధి చేయడం జరిగింది. అది నేను మాష్టరుగారికి చేసుకున్న చివరి సేవ, నాకు ఆయన పట్ల ఉన్న ప్రేమకు కడపటి వ్యక్తీకరణ అది. నేనెప్పుడు ఊదీ పెట్టుకున్నా, నేను ఆయనను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటాను. అది నేను చేసుకున్న చివరి సేవ. నేను నా పద్నాలుగు సంవత్సరాలపాటు ఆయనతో ఉండి చేసుకున్న సేవల యొక్క స్ఫూర్తి మొత్తం ఆ చివరిసేవకు ఉంది.

స్వరూపుణ్ణి: మనం ఊదీ పెట్టుకుంటున్నామంటే అది ఆచారం కాదు, భస్మధారణ వంటి సాంప్రదాయం కాదు. శిరిడిలో ధుని బాబా వెలిగించడం మూలాన అది బాబా స్పర్శను కలిగివుంది. ఆ ధుని నుండి తీయబడిన బూడిద, ఇన్ని తరాల తరువాత కూడా, పరోక్షంగానైనా నా ఇష్టదైవమైన బాబా స్పర్శను కలిగివుంది. నేను బాబా ఊదీని నా శరీరంలో అత్యంత ముఖ్య భాగమైన (నుదుటన) ధరిస్తాను, అప్పుడు నేను బాబా స్పర్శను నిరంతరం అనుభూతి చెందగలను. మీరొచ్చి అడిగినప్పుడు అంతకుమించి నేను ఇవ్వగలిగినదేముంది? బాబాతో స్పృశించబడిన ఊదీని, అందులోని ఆయన స్పర్శ మాత్రమే నేను మీకు ఇవ్వగలను. అందుకే నేను ఊదీ ఇస్తాను, అంతేతప్ప భస్మధారణ అనే హైందవ సాంప్రదాయాన్ని అనుసరించి కాదు - నేను అసలు ఆ విషయమే పట్టించుకోను. ఊదీ పెట్టుకోవడం నా ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ, అది మీకూ అలానే ఉండాలి, కేవలం ఆచారం కాకూడదు. నేను సాధారణమైన భస్మాన్ని పెట్టుకోవడంలేదు. అది బాబా వెలిగించిన ధుని నుండి వచ్చింది, ఊదీ ఆయన స్పర్శకు, అనుగ్రహానికి గుర్తు. ఆ స్పర్శానుభూతిని నేను నుదుటన ధరిస్తాను. మనం ఊదీ పెట్టుకుంటున్నామంటే ప్రతిసారీ అది ఆయన స్పర్శను అనుభూతి చెందటమే.

ఆచారాలను ఈ దృష్టితో చూడటానికి ప్రయత్నించండి. అప్పుడు మీరు వాటిని అర్థం చేసుకోగలుగుతారు. అలా కాకపోతే భారతీయులను అనుకరిస్తూ రుద్రాక్షలు ధరించడం, బొట్టుపెట్టుకోవడం వంటి చిత్రమైన పోకడలకు దారితీస్తుంది. భారతదేశంలో ప్రతిదీ పవిత్రమైనదని కాదు! ఆ కారణంగానే నా చుట్టూ మీకు ఎటువంటి ఆచారవ్యవహారాలు, తంతులు కనిపించవు. నేను వాటి గురించి పట్టించుకోను. కానీ మన ప్రేమను వ్యక్తం చేసుకోవడానికి ఉపకరిస్తున్నంతవరకు నేను ఆచారాలను, పూజావిధులను గౌరవిస్తాను.

స్వరూపుణ్ణి: నేను చెప్పేది ఏమిటంటే, బాబా మీకు ఎంతో ఇవ్వడానికి సంసిద్ధంగా ఉన్నారు. ఆయన ఎదురుచూస్తున్నారు, ఆయన చెప్పినట్టు “బండ్లకొద్దీ ఊదీ ఉంది, బండ్లలో తీసుకువెళ్ళండి”.

“శరణ్మర్తకలు” గతసంచికల కొరకు <http://saipatham.saibaba.com/>
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి www.saibaba.com ను సందర్శించండి.